

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

3. De visione cuiusdam, qui commissorum poenitenti[am] differens,
moriturus, vidit daemones codicem adferentes, in quo omnia sua peccata
conscripta inuenit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

pro nobis ista, non pro se viderit, vt eius visio nobis proficiat, quos adhuc diuina patientia longanimitè expectat. Nam illi tetros spiritus ante mortem vidisse, & inducias petisse quid profuit, qui easdem inducias, quas petiit, non accepit? Nos ergo, fratres charissimi, nunc sollicitè ista cogitemus, ne nobis in vacuum tempora pereant, & tunc quæramus ad benè agendum viuere, cùm iam compellimur de corpore exire.

Ven. Beda lib. 5. cap. 14. historia Anglicana. De visione cuiusdam, qui commissorum penitentiam disferens, moriturus, vidit daemones codicem adferentes, in quo omnia sua peccata conscripta inuenit.

CAP. III.

FVit quidam in prouincia Merciorum, cuius visiones ac verba & conuersatio plurimis, sed non sibi metipsi profuit. Fuit autem quidam temporibus Coenredi, qui post Edilredum regnauit, vir in laico habitu atque officio militari positus, sed quantum pro industria exteriori regi placens, tantum pro industria suimet negligentia displicens. Admonebat ergo illum sedulo, vt confiteretur, & emendaret, ac relinqueret scelera sua, priusquam subito mortis superuentu tempus omne penitendi & emendandi perderet. Verùm ille, licet frequenter admonitus, spernebat verba salutis, seseque tempore sequenti penitentiam acturum esse promittebat. Inter hæc ta-

Etus

ctus infirmitate decidit in lectum, atque acri
cepit dolore torqueri. Ad quem ingressus
rex, (diligebar enim eum) multum hortaba-
tur, vt vel tunc antequam moreretur, poenitē-
tiam ageret commissorum. At ille responde-
bat: Non se nunc velle confiteri peccata sua,
sed cum ab infirmitate resurgeret, ne fortè ex-
probrarent sibi sodales, quod timore mortis
faceret ea, quæ sospes facere noluerat. Forti-
ter quidem vt sibi videbatur locutus, sed mi-
serabiliter, vt postea patuit, dæmoniaca frau-
de seductus est. Cumque morbo ingrauescen-
te denuò ad eum visitandum ac docendum
rex intraret, clamauit statim miserabili voce:
Quid vis modò? Quid huc venisti? Non enim
mihi aliquid vtilitatis aut salutis potes vltra
conferre. At ille: Noli, inquit, ita loqui, vide
vt sanum sapias: Non, inquit, insanio, sed pes-
simam mihi conscientiam certus præ oculis
habeo. Et quid, inquit, hoc est? Paulò ante, in-
quit, intrauerunt domum hanc duo pulcher-
rimi iuuenes, & residerunt circa me, vnus ad
caput, & vnus ad pedes. Protulitque vnus li-
bellum perpulchrum, sed vehementer modi-
cum, ac mihi ad legendum dedit, in quo om-
nia, quæ vnquam bona feceram intuens scri-
pta reperi, & hæc erant nimium pauca & mo-
dica. Receperunt codicem, neque aliquid mi-
hi dicebant. Tunc subito superuenit exercitus
malignorum & horrendorū vultu spirituum,

Nn 7 domum-

domumque hanc & exterius obsedit, & intus maxima ex parte residens impleuit. Tunc ille, qui & obscuritate tenebrorū faciei & priuata sedis maior esse videbatur eorum, proferens codicem horrendæ visionis, & magnitudinis enormis, & ponderis penè importabilis, iussit vni ex satellitibus suis mihi ad legendum deferri. Quem cùm legissem, inueni omnia scelerata, non solum quæ opere vel verbo, sed etiā quæ tenuissima cogitatione peccaui, manifestissimè in eo tetrīs esse descripta literis. Dicebatque ad illos, qui mihi assederant, viros abatos & præclaros: Quid hic sedetis, scientes certissimè, quia noster est iste? Responderunt: Verum dicitis, accipite, & in cumulum damnationis vestræ ducite. Quo dicto statim disparuerunt. Surgentesque duo nequissimi spiritus habentes in manibus furcas, percusserunt me, vnus in capite, & alius in pede. Qui videlicet modò cum magno tormēto irrepunt mea viscera in interiora corporis mei, moxque ad inuicem peruenient, moriar, & paratis ad rapiendum me dæmonibus in inferni claustra pertrahar. Sic loquebatur miser desperans, & non multò post defunctus penitentiam, quā ad breue tempus cum fructu veniæ facere superperedit, in æternum sine fructu penitentiæ subditus facit. De quo constat, quia (sicut beatus Papa Gregorius de quibusdam scribit) non pro se ista, cui non profuere, sed pro aliis videt,

nit, qui eius interitum cognoscentes, differre
 tempus poenitentiae, dum vacat, timerent, ne
 improviso mortis articulo praeventi, impoeni-
 tentes perirent. Quod autem codices diuersos
 per bonos siue malos spiritus sibi vidit offer-
 ri, ob id superna dispensatione factum est, vt
 meminerimus facta & cogitationes nostras
 non in ventum diffuere, sed ad examen sum-
 mi iudicis cuncta seruari, & siue per amicos
 angelos in fine nobis ostendenda, siue per ho-
 stes. Quod verò prius candidum codicē pro-
 tulerunt angeli, deinde atrum daemones, illi
 perparuum, isti enormem, animaduertendum
 est, quod in prima aetate bona aliqua fecit, quae
 tamen vniuersa prauè agendo iuuenis obau-
 bilauit: Quod si econtrariò errores pueritiae
 corrigere in adolescentia, ac benefaciendo à
 Dei oculis abscondere curasset, posset eorum
 numero sociari, de quibus ait Psalmus: Beati,
 quorum remissae sunt iniquitates, & quorum
 tecta sunt peccata. Hanc historiam sicut à ve-
 nerabili antistite Pechtelmo didici, simplici-
 ter ob salutem legentium siue audientium,
 narrandum esse putavi.

*Venerab. Beda lib. 5. cap. 15. historiae Anglicanae. De
 quodam, qui ad castigatiorem vitam conuerſi diſſe-
 rens, licet ſepius admonitus, vidit deputatum ſibi
 apud inferos penarum locum.*

CAP. IV.

NOui ipse fratrem, quem vtinam non
 nossem,